

ფუტკარი

(ვუძღვნი ს. ამირეჯიბისას)

სხვებმა უმღერონ ვარდ-ბულბულს,
ადიდონ ლომი ძლიერი;
თვალ-მარგალიტით შეამკონ
შვენიერება ცბიერი.

სხვა არის ჩემი გალობის
და ჩემის ჩანგის საგანი:
პატარა ბუზი... ფუტკარი,
იობის ჭიათაგანი.

ფუტკარო, ჩემო ფუტკარო,
ბზუილავ, მოსუვენარო,
უსამართლობით დევნილო,
სამართლიანად მკბენარო!...

სიტკბოს რომ ეძებ სათაფლოს,
მიტომ ხარ მოუსვენარი...
და ვინც ხელს გიშლის შრომის დროს, -
მხოლოდ იმისი მკბენარი.

მაგრამ ქვეყანა უძლები
განა დაეძებს სიმართლეს?
ზნელს შენი სანთლით ინათებს
და ზნელს ჰფენს შენსა სინათლეს.

შენ არ გიკარებს, თაფლს კი სჭამს,
მშრომელის უმადურია...
ოღონდ კი დასტკბეს, რას დასდევს,
თუ სიტკბო სადაურია?!

და შენ კი, ჩემო ფუტკარო,
არ უსმენ ქვეყნის ჭორებსა,
ერთი უგნური რომ შეთხზავს
და ასი იმეორებსა.

მაინც დაბზუი, დაფრინავ,
არ იშლი დროზე კბენასა,
ქვეყანას თაფლუჭს უმზადებ
და ანთელს უნთებ ზენასა...

სარკე და სახე მგოსნობის,
ემბლემაცა ხარ შრომისა, -

შენათხზი სიყვარულისა
და წმინდა გულისწყრომისა.

ფუტკარო, ჩემო ფუტკარო,
იობის მატლო მცირეო!
ჩანგი გთხოვს, მგოსნის სიტყვები
მსხვერპლივით შეიწირეო!

1902 წ.